

hinanden, saa at man ikke kan sige — og i saa Henseende giver jeg den høitærede Finantsminister Ret i, hvad han udtalte — at man af Hensyn til militære Foranstaltninger har forsonet de Krav, som stilles paa det civile Omraade, idet der tværtimod i dette Tidrum er anvendt meget store Summer til disse. Derfor er der, som jeg har sagt, for mig i og for sig ikke noget særlig Strømmende i, at vi efter den betydelige Stigning i Kassebeholdningen gjenment flere Aar nu i de senere Aar ere komne til at tage et tilsvarende Beløb af denne. Men selvfølgelig kan man ikke blive ved at fortsætte paa denne Bane, og det maa man have for Øie, at der er en bestemt Grænse. Jeg mener naturligvis, at man fremdeles ligesom hidtil maa søge at fordele, hvad der skal udgives, paa en passende Maade mellem de forskellige overfor hinanden staaende Krav. Men naar der altsaa bliver Tale om at træve saadanne økonomiske og sociale Reforme, som medføre ikke just en Udgift en Gang for alle, der kan tages af Kassebeholdningen, men en aarlig Udgift, er det en Selvfølge, at man maa tage Hensyn til, hvorledes Balancen mellem Indtægt og Udgift vil stille sig. Det var under Hensyn dertil, at jeg pegede paa, hvad der var et af de Punkter, som den ærede første Taler i Dag anførte over, at der kunde blive Tale om — jeg sagde ikke lige i Diebliftet, men om nogle Aar — at træffe et Valg mellem enten at opgive saadanne Foranstaltninger, som man ønskede, eller staae nye Midler dertil, og jeg vil som den ærede Finantsminister har gjort, i saa Henseende særlig pege paa Jernbaner. Naar der er Tale om overveiende lokale Jernbaneanlæg, som ikke kunne siges at have almindelig Betydning for det hele Statsfund, og om hvilke det er givet, at de ville være finantsielt uproduktive, vilde det ganske naturligt blive et Spørgsmaal, om man ikke skulde opfordre Befolkningen til at bringe Offre for at faae saadanne Anlæg, eller om man ikke, som den ærede Finantsminister nævnte, i alt Fald delvis skulde tilveiebringe Udgifterne ved Laan, eller, som jeg pegede paa, tilveiebringe dem ved nye Indtægter. Naar der fra den ærede første Talers Side blev peget paa det Forkerte i, som jeg har gjort, i dette Dieblift at tale om en Forøgelse af Statterne, skal jeg dog bemærke, at dersom de mange, de ca. 150 Millioner Kr., som vi have anvendt til Jernbaneanlæg, hverken have bragt et finantsielt Resultat, eller forøget Befolkningens produktive Kraft og økonomiske Evne, saa at den er i Stand til at bære større Byrder, bliver rigtignok Anlægget, forekommer det mig, temmelig uhel-

digt. Jeg skal yderligere tilføie, at naar jeg har peget paa Muligheden af nye Statter, ere de Statter, jeg berøved nærmest har for Øie, saadanne, som gjentagende have foreligget her, som jeg i og for sig anser for heldige, Statter paa bairer Öl og Brændevin. Det vilde jo endogsaa være muligt, ved disse Statteobjekter at foretage nogle af de Statterereformer, som man iurigt ønsker, og som naturligvis have deres Berettigelse, for saavidt det er en Selvfølge, at ikke alle gamle Statter kunne være ndmærkede, og særlig en Toldlov, som fejrer sit 25 Aars Jubilæum, ikke kan vedblive at være bygget paa de aller-rigtigste og heldigste Principer. Sa, Tiden er saa langt fremstreden, at jeg maa indskrænke mig hertil.

Sammenligning. Det er nogle enkelte Punkter, jeg vil tillade mig at berøre, paa Indenrigsministeriets Budget. Under § 19 er der til Foranstaltninger mod Oldenborrer foreslaaet 10,000 Kr., men det forekommer mig, at dette Beløb er altfor ringe. Det er saa at sige et usorvindeligt Tab. Mange have lidt ved Oldenborrelarver. I Præstø Amt har denne Vandplage hærget længe. Nu er det ogsaa Tilfældet i Aarhus Amt, at mig bekendt i Nærheden af Skovene er der Fordeiere, der næsten helt ere ruinerede, og det har truffet sig saaledes, at navnlig paa Smaalodder, som ikke strekke sig vidt, er hele Sæden bleven spoleret af Larver. Loven af 1ste April 1887 fremkom for at hjælpe Jordbruget mod denne Vandplage. Men den Sum, der her er foreslaaet, er som en Draabe i Havet. Jeg henter dette Udtryk fra et æret Medlem i Salen, der, da Forslaget om Hjælpekasser var fremme, udtalte, at det var som en Draabe i Havet, og den Draabe vilde han ikke være med til. — Under § 19 er der til Totalafholdsforeningerne foreslaaet et Beløb af 3,000 Kr. Beløbet dette Beløb forøget — det har jo været mindre før — men denne Sum er dog ogsaa altfor lille. Skulle disse Foreninger trives og udvikle sig, som det er ønskeligt, maa der flere Penge til. De Mænd, der have sat sig et saa smukt Maal, skulle støttes, og denne lille Sum er for Intet at regne. Jeg skal endvidere berøre endnu et Spørgsmaal, og det er Spørgsmaalet om Landpostbudenes Lønninger. I Tillæg B for 1888—89 i den Betænkning, som det til Behandling af Forslaget om Lønninger ved Postvæsenet nedsatte Udvalg afgav, findes der Forslag i saa Henseende. Dette Forslag om Landpostbudenes Lønninger har aldrig tiltalt mig. Der findes en Del Landpostbude, som ikke engang have